

Tan joves, tan vells

La història. Berlín, Alemanya, avui. Quatre amics, dues dones i dos homes, es presenten al pis del vell amic barceloní Comas sense previ avís, per celebrar, sorpresa!, el 35è aniversari de l'amic universitari...

Les formes. Com acostuma, l'ES-CAC (Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya) converteix el seu alumnat en corretja de transmissió d'una manera de fer i de veure cinema summament rudimentari. No tinc temps, ni ganes, d'executar l'autòpsia prematura d'allò tan inversemblant, efímer i evanescent, com parlar de les amistats perdudes i perilloses segons l'ES-CAC. L'Elena Trapé (Barcelona, 1976) no té por ni mania a fer-ho. Per tant, col·loca la seva càmera estantissa (i

pretesament poètica) a frec d'un melodrama brut nature sintètic, deslliurant que el temps dramàtic s'escoli en parsimoniosa abúlia crònica. És la versió 3.0 dels pobres de mi, les dones i els homes que l'erren dins la imperial història berlinesa. ¿Tornem a 'Les distàncies' audiovisuals? Els quatre invasius amics es devoren a sí mateixos. Així, entre nicieses varies i uns quants cops de guió quadrangulars, el fulletó referencial al bell mig

del Berlín costumista i xenòfob resulta un pèl angoixant i xic claustrofòbic. Perquè les distàncies supuren absències i oblit. 'Dicen que la distància es el olvido', sosté el bolero. Distàncies físiques i existencials que deixen al descobert la banalitat de les il·lusions i de la fragilitat d'unes amistats conjunturals. Lliuri'm Déu dels meus amics, que dels enemics me'n lliuro jo, resa el refrany. Acumulant tòpics haguts i per haver, la Trapé s'afegeix a la

nostàlgia pel pas dels temps (l'altre tòpic dels 30 anys) que erosiona identitats i lleialtats. Un dels problemes dramàtics i narratius de 'Les distàncies' rau en que tot el film està muntat per desembocar en un final dictat, previst. Tan joves, tan vells, elles i ells.

Les distàncies

Directora: Elena Trapé. **Intèrprets:** Alexandra Jiménez, Isak Férriz, Bruno Sevilla. **Espanya, 2018.**
100'. Funatic Lleida.

El fons. Compte amb les sorpreses: el tret surt per la culata.

La imatge. El llarg 'travelling' de seguiment d'en Comas pels carrers de Berlín.

La frase. 'Yo sí que vivo, no me creo lo que me cuentan', que afirma l'embarassada Olívia. Pobra. Convé tenir la boca ben tancada: no entren mosques.

La recomanació. Aficionades atentes als pretesament valors emergents.